

те си тайны да ми казува, кои то нити на майка си казуваше. Рече убо царь вселукавой женѣ: приими ты сына ми, и колку то можешь ласкателно думай му, за да го направишь да продума, и така ще разумѣешь молчаніе то му. И така жена та приемиши момче то, отведе го въ къща та си, и начна да му дума думы сладки. Момче то же, какво то и прежде, молчеше и не отвѣщаваше отнюдь на нейны те думы. Она же найпослѣ рече му: Азь воистинну разумѣхъ, защо не е безъ причина твое то молчаніе: обаче, ако имашъ некой страхъ отъ баща си, за да ти не направи некое зло, совѣтувамъ те една вещь полезна и добра, и не щемъ да се отдѣлимъ отъ тебе, докле не направишь онова дѣло, кое то ще ти речемъ за твоя полза: Знай защо баща ти е сега старъ и безсиленъ, а ты си младъ и силенъ, и ако ти се види добро, азъ можемъ да направимъ некой навѣтъ на баща ти, що то онъ убо да приеме смерть, а ты приемиши царство то, да земешъ и мене за жена.

Тыя думы чувши царскій сынъ, разгнѣвасе и разсърдисе толку, що то и учителска та заповѣдь заборави, и предъ да прейдать седмь те дни, продума и рече и: Знай, о жено, защо това, що то си продумала сега, не ще да има никаковъ отвѣтъ, докле не пройдать седмь дни.